

ИЗБОРНОМ ВЕЋУ ПРАВНОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ

На предлог Наставно–научног већа од 23. априла 2018. године, декан Правног факултета Универзитета у Београду донео је одлуку о расписивању конкурса за избор у звање и заснивање радног односа на радном месту **једног редовног професора за ужу научну област Кривично право – предмет Кривично право**, на Правном факултету Универзитета у Београду. Конкурс је објављен у „Службеном гласнику РС“, бр. 34 од 4. маја 2018. године, у публикацији Националне службе за запошљавање „Послови“, бр. 775–776 од 2. маја 2018. године, као и на интернет страницама Факултета и Универзитета у Београду.

Изборно веће Правног факултета Универзитета у Београду је на својој XXVI седници, одржаној 23. априла 2018. године, образовало Комисију за писање реферата о пријављеним кандидатима, у следећем саставу: др Зоран Стојановић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду, у пензији, др Наташа Делић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду и др Драгиша Дракић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Новом Саду.

У складу са наведеном дужношћу, чланови Комисије Изборном већу Правног факултета Универзитета у Београду, у складу са Правилником о начину и поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Београду („Гласник Универзитета у Београду“, бр. 200/2017), подносе следећи

РЕФЕРАТ

На расписани конкурс пријаву је благовремено поднео 1 (један) кандидат, и то **др Игор Вуковић** из Београда. Кандидат је уз пријаву на конкурс поднео документацију са основним биографским подацима, објављеним научним радовима и другим материјалом од значаја за одлучивање. Приликом вредновања, Комисија је пошла од позитивних прописа који дефинишу услове и критеријуме за избор наставника на Правном факултету Универзитета у Београду.

1. Др Игор Вуковић

а) Биографски подаци

Др Игор Вуковић је рођен 1973. године. Основну школу „Свети Сава“ и Нижу музичку школу „Јосиф Маринковић“, као и Пету београдску гимназију и Средњу музичку школу „Мокрањац“ завршио је у Београду. Након служења војске, похађао је и дипломирао на Правном факултету Универзитета у Београду са просечном оценом 9,64, где је уписао и последипломске студије на смеру кривичних наука.

Са одликом је одбранио магистарску тезу под насловом „Објективни услови инкриминације“ (2004. године) пред комисијом у саставу: проф. др Мирослав Ђорђевић, проф. др Зоран Стојановић и проф. др Маринка Цетинић.

Са одликом је одбранио докторску дисертацију под насловом „Покушај кривичнога дела“ (2008. године) пред комисијом у саставу: проф. др Зоран Стојановић, проф. др Љиљана Радуловић и научни саветник др Јован Ћирић.

Др Игор Вуковић је најпре био истраживач–приправник на Институту за упоредно право у Београду (2000–2002. године), након чега постаје асистент–приправник на Правном факултету Универзитета у Београду (2002–2005. године).

Асистент је на Правном факултету Универзитета у Београду од 2005 до 2008. године, а доцент такође на Правном факултету Универзитета у Београду од 2008. до 2013. године. Од 2013. године до данас др Игор Вуковић је ванредни професор на Правном факултету Универзитета у Београду.

У досадашњем научно-истраживачком раду студијски је боравио на Правном факултету Универзитета у Хајделбергу и на Слободном универзитету (*Freie Universität*) у Берлину.

Кандидат др Игор Вуковић у својој пријави наводи да говори енглески, а да се служи немачким и руским језиком. Држављанин је Републике Србије. Ожењен је и отац двоје деце.

б) Педагошки рад

Др Игор Вуковић је од 2002. године учествовао у извођењу различитих видова наставе из предмета Кривично право Посебни део, Кривично право Општи део, Кривично право (Општи и Посебни део), најпре држећи вежбе, а након избора у наставничко звање и предавања, испите и студијске групе из истог предмета на свим нивоима (основне академске, мастер академске и докторске студије).

Од избора у наставничко звање је на основним академским студијама учествовао у извођењу наставе (предавања и испити) и на предметима Право привредних преступа и прекршаја и Казнена одговорност правних лица и прекршајно право. На предмету Прекршајно право држао је наставу и на докторским студијама.

Педагошки рад др Игора Вуковића, у својству предавача односно руководиоца студијске групе на предмету Кривично право, у периоду од избора у звање ванредног професора вреднован је следећим укупним просечним оценама: школска 2014/2015. година – 4,66 и 4,72; школска 2015/2016. година – 4,60; школска 2016/2017. година – 4,60; школска 2017/2018. година – 4,75 и 4,96.

У оквиру мастер академских студија др Игор Вуковић је од избора у звање ванредног професора на Правном факултету Универзитета у Београду учествовао у следећим комисијама за оцену и одбрану у својству ментора: Ана Димитријевић,

*Кривично дело давања лажног исказа (чл. 335 КЗ), 2013, 133 стр.; Милица Полуга, Кривичноправна заштита од неовлашћеног прислушкивања, снимања и фотографисања, 2013, 58 стр.; Соња Буловић, Условни отпуст у кривичном праву Србије, 2013, 62 стр.; Урош Андрејић: Насиље на спортским приредбама – кривичноправни аспект, 2013, 54 стр.; Ивана Којадиновић, Мера безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи, 2013, 58 стр.; Иван Мацура, Кривично дело Обљуба над немоћним лицем (чл. 179), 2013, 47 стр.; Иван Николић, Тешка убиства квалификована ниским побудама, 2014, 82 стр.; Јован Којић, Кривично дело учествовања у тучи (члан 123 КЗ), 2014, 57 стр.; Ана Опалић, Трговина људима (чл. 388 КЗ) – домаћи и међународноправни аспект, 2014, 66 стр.; Ана Павловић, Однос кривичног и прекршајног права у светлу начела *ne bis in idem*, 2014, 55 стр.; Оља Рађеновић, Кривично дело Увреда (чл. 170 КЗ), 2014, 58 стр.; Марија Вујошевић, Кривично дело крађе (члан 203 КЗ), 2014, 61 стр.; Марија Јоковић, Неовлашћено држање опојних дрога (чл. 246а КЗ), 2014, 55 стр.; Марко Вукша, Кривично дело фалсификовања исправе (члан 355 КЗ РС), 2014, 50 стр.; Сандра Ђулчић, Мера безбедности обавезног лечења наркомана, 2014, 63 стр.; Гордана Томовић, Кривична дела насилничког понашања, 2014, 54 стр.; Јелена Пешић, Однос кривичног дела силовања са кривичним делом недозвољене полне радње, 2014, 83 стр.; Ана Бајић, Недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја – чл. 348 КЗ, 2014, 65 стр.; Весна Јелисић: Кривично дело пореске утаје (чл. 229 КЗ), 2015, 56 стр.; Бранка Бурлић, Новчана казна у кривичном праву Србије, 2015, 62 стр.; Милош Стојчић, Тумачење у кривичном праву, 2015, 80 стр.; Маја Димитријевић, Кривична одговорност лекара према српском праву, 2015, 59 стр.; Савић Константин, Кривично дело недавање издржавања (чл. 195 КЗ), 2015, 54 стр.; Бунчић Јована, Помагање као облик саучесништва, 54 стр.; Теодора Павловић, Систем заштитних мера и мера безбедности у прекршајном и кривичном праву, 2015, 55 стр.; Александар Сакан, Разграничење тешке телесне повреде и покушаја убиства, 2015, 55 стр.; Димитрије Павловић, Кривична дела против безбедности рачунарских података – кривичноправни криминалистички аспект, 2015, 53 стр.; Мирза Адемовић, Кривично дело тешке телесне повреде, 2015, 104 стр.; Ана Малешевић, Кривично дело преваре у осигурању, 2015, 52 стр.; Сања Божовић, Кривично дело лишење живота из самилости (члан 117 КЗ), 2016, 49 стр.; Мирко Бошковић, Кривично дело изазивање националне, расне и верске мржње и нетрпељивости, 2016, 65 стр.; Милош Арсић, Кривично дело навођења на самоубиство и помагања у самоубиству, 2016, 56 стр.; Слађана Јовановић, *Actiones liberae in causa* (скривљена неурачунљивост) у кривичном праву Републике Србије, 2016, 88 стр.; Тања Маличевић, Кривично дело геноцида из члана 370. КЗ, 2016, 53 стр.; Владица Илић, Кривица као елемент појма кривичног дела у кривичном праву Србије, 2016, 71 стр.; Радос Живковић, Кривично дело прања новца (члан 231 КЗ), 2017, 65 стр.; Мирко Лукић, Улога служби безбедности у сузбијању кривичних дела тероризма, 2017, 57 стр.; Марко Мрђа, Саизвршилаштво као облик саучесништва у праву Републике Србије, 2017, 71 стр.; Михаило Милинчић, Примена института нужне одбране у*

околностима породичног насиља, 2017, 57 стр.; Даница Радивојевић, *Забрана дискриминације и кривично право*, 2018, 88 стр.; Ивана Зубић, *Казна доживотног затвора*, 2018, 57 стр.

У оквиру мастер академских студија др Игор Вуковић је од избора у звање ванредног професора на Правном факултету Универзитета у Београду учествовао у следећим комисијама за оцену и одбрану у својству члана комисије: Дарко Станојчић, *Тешка крађа у кривичном законодавству и судској пракси Републике Србије*, 2013, 61 стр.; Борјан Галић, *Припремне радње у кривичном праву*, 2013, 55 стр.; Маја Ђекић, *Тешка дела против безбедности јавног саобраћаја*, 2013, 78 стр.; Анђела Богојевић, *Изрицање мера безбедности медицинског карактера неурачунљивим лицима*, 2013, 52 стр.; Милорад Марковић, *Право на браниоца у свијетлу Законика о кривичном поступку*, 2013, 101 стр.; Данило Шарић, *Одузимање имовине проистекле из кривичног дела*, 2013, 61 стр.; Милан Рапајић, *Кривично право и правна држава*, 2013, 100 стр.; Оља Недељковић, *Доброволни одустанак у кривичном праву*, 2014, 62 стр.; Драган Мирјанић, *Временско важење кривичног закона*, 2014, 46 стр.; Немања Станић, *Откривање и разјашњавање отмице*, 2014, 100 стр.; Јелена Милић, *Кривична дела тероризма*, 2015, 61 стр.; Сања Трмчић, *Мера безбедности Забране присуствовања одређеним спортским приредбама*, 2015, 54 стр.; Виолета Цепера, *Условна осуда у кривичном праву Републике Србије*, 2015, 47 стр.; Бјелица Тамара, *Битно смањена урачунљивост*, 2015, 88 стр.; Жељко Крњаић, *Откривање и доказивање провалне крађе*, 2015, 91 стр.; Екатарина Давидовић, *Продужено кривично дјело у кривичном законодавству Републике Српске*, 2015, 71 стр.; Ива Радојичић, *Правна природа услове осуде и њено место у систему кривичних санкција*, 2016, 46 стр.; Минела Куртовић, *Покушај кривичног дела*, 2017, 53 стр.

У оквиру докторских студија др Игор Вуковић је од избора у звање ванредног професора на Правном факултету Универзитета у Београду учествовао у следећим комисијама за оцену и одбрану преддокторских радова односно приступних радова са методологијом научно-истраживачког рада и вештине: Мирослав Ђорђевић, *Мера безбедности „Обавезно лечење наркомана“ и мера безбедности „Обавезно лечење алкохоличара“ у Кривичном законик у Републике Србије*, 2013, 61 стр.; Тамара Тасић, *Кривичноправна заштита животне средине са посебним освртом на право Европске уније*, 2017, 25 стр.; Слађана Јовановић: *Aberratio ictus у кривичном праву*, 2017, 23 стр. Др Игор Вуковић је учествовао у више комисија за одбрану пројекта докторске дисертације.

У оквиру докторских студија др Игор Вуковић је од избора у звање ванредног професора на Правном факултету Универзитета у Београду учествовао у следећим комисијама за одбрану докторске дисертације: Саша М. Марковић, *Улога полиције у откривању и доказивању насиља у породици*, 2016; Драган М. Благић, *Малолетнички затвор у кривичном праву Републике Србије*, 2016; Ивана П. Бодрожић, *Кривичноправно реаговање на тероризам*, 2016; Наталија Д. Лукић, *Криминалитет корпорација*, 2017; Наталија Д. Лукић, *Криминалитет корпорација*,

2017; Ивана З. Марковић, *Помагање као облик саучесништва у кривичном праву*, 2017. Др Игор Вуковић је учествовао и у комисији за одбрану докторске дисертације Николе Вуковића, *Правна заблуда у кривичном праву*, на Правном факултету Универзитета у Новом Саду, 2018 године.

в) Научно–истраживачки рад

1) Објављени радови

Кандидат др Игор Вуковић је доставио списак објављених радова, који су приложени уз пријаву на конкурс. У наставку су приказани само радови објављени након избора у звање ванредног професора, које је кандидат приложио у прилогу. Претходно објављени радови били су приказани приликом ранијих избора.

1. Научни радови објављени пре избора у звање асистента

1. „Aggravating Consequences of Criminal Offences“, *Yugoslav Law*, бр. 1–2/2001, ISSN 0350–2252, COBISS.SR-ID 160530956, стр. 73–95.
2. „Облици условне осуде у законодавству Енглеске и Велса, Малте и Шведске, *Страни правни живот*, бр. 1–3/2001, ISSN 0039–2138, COBISS.SR-ID 159408140, стр. 117–132.
3. „Хрватска и Словенија“, у: *Положај државних универзитета у упоредном праву*, Институт за упоредно право, Београд, 2002, ISBN 86–80059–11–0, стр. 54–91.
4. „Чешка република“, у: *Правни режим задужбина и фондова у упоредном праву*, Институт за упоредно право, Београд, 2003, ISBN 86–80059–13–7, стр. 139–147.
5. *Објективни услови инкриминације*, магистарски рад, Правни факултет Универзитета у Београду, 181 [XI] стр.

2. Научни радови објављени пре избора у звање доцента

1. „Важне новине у одређењу општег појма кривичног дела у предлогу Кривичног законика Србије – законска дефиниција као основ покушаја формулисања једног дидактички-практично примењивог модела“, у: Д. Радовановић (прир.), *Казнено законодавство – прогресивна или регресивна решења. XVII семинар права, Будва, 8-10. јун 2005.*, Институт за криминолошка и социолошка истраживања – Виша школа унутрашњих послова, Београд, 2005, ISBN 86-83287-11-4, COBISS.SR-ID 514767191, стр. 97–111.
2. „Примена теорије еквиваленције у кривичном праву – поједина питања“, *Анали Правног факултета у Београду*, год. LIV, бр. 2/2006, ISSN 0003–2565, COBISS.SR-ID 512237500, стр. 47–59. Истовремено: „Applying the Equivalence Theory in Criminal Law – some Issues of Interest“, *Annals of the Faculty of Law in Belgrade*, бр. 2/2007, ISSN 1452–6557, COBISS.SR-ID 148704524, стр. 151–163.
3. „Кривично дело злочиначког удруживања и његова обележја (чл. 346 Кривичног законика)“, у: С. Ного (уред.), *Тематски међународни научни скуп*.

Примена међународног кривичног права – организовани криминал, Тара, од 16. до 20. маја 2007. године, Удружење за међународно кривично право – Intermex, Београд, 2007, ISBN 978-86-83437-73-3, COBISS.SR-ID 32354063, стр. 179–193.

4. „О вршењу кривичног дела лишења живота из самилости чињењем“, у: С. Табороши (прир.), *Развој правног система Србије и хармонизација са правом ЕУ. Прилози пројекту 2006*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2007, ISBN 978-86-7630-060-0, стр. 235–243.
5. „Помагање у извршењу самоубиства из самилости (члан 119 став 2 КЗ) нечињењем, сагласно израженој вољи пасивног субјекта“, у: Ђ. Игњатовић (прир.), *Стање криминалитета у Србији и правна средства реаговања. Део 1*, Правни факултет у Београду, Београд, 2007, ISBN 978-86-7630-071-6, COBISS.SR-ID 32418063, стр. 232–241.
6. *Покушај кривичнога дела*, докторска дисертација, Правни факултет Универзитета у Београду, 2008, COBISS.SR-ID 33643535, [VIII] 267 [XIII] стр.

3. Научни радови објављени пре избора у звање ванредног професора

1. „Структура нехатног кривичног дела“, *Архив за правне и друштвене науке*, год. ХСVII, бр. 3–4/2008, ISSN 0004–1270, COBISS.SR-ID 173903372, стр. 223–276.
2. „Материјално довршење кривичнога дела“, *Анали Правног факултета у Београду*, год. LVI, бр. 2/2008, ISSN 0003–2565, COBISS.SR-ID 154843404, стр. 139–160.
3. „О појму нехата и његовим појавним облицима“, у: Ђ. Игњатовић (прир.), *Стање криминалитета у Србији и правна средства реаговања. Део 3*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2009, ISBN 978-86-7630-202-4, COBISS.SR-ID 515620757, стр. 244–256.
4. „О радњи одузимања код крађе“, у: С. Табороши (прир.), *Развој правног система Србије и хармонизација са правом ЕУ. Прилози пројекту 2008*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2009, ISBN 978-86-7630-159-1, стр. 31–61.
5. „Кривичноправни проблеми преношења ХИБ-а“, у: Ђ. Игњатовић (прир.), *Стање криминалитета у Србији и правна средства реаговања. Део 4*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2010, ISBN 978-86-7630-265-9, COBISS.SR-ID 512505521, стр. 228–251. Истовремено објављено у: *Crimen*, год. I, бр. 1/2010, ISSN 2217–219X, COBISS.SR-ID 175044620, стр. 66–90.
6. „150 година од доношења Кривичног законика Кнежевине Србије“, *Crimen*, бр. 2/2010, ISSN 2217–219X, стр. 286–287.
7. „О субјективним обележјима противправности у кривичном праву“, *Анали Правног факултета у Београду*, год. LIX, бр. 2/2011, ISSN 0003–2565, COBISS.SR-ID 188591116, стр. 122–141.

8. „Колегијално одлучивање и кривична одговорност“, *Право и привреда*, год. XLVIII, бр. 7–9/2011, ISSN 0354–3501, COBISS.SR-ID 38250255, стр. 302–317.
9. „О социјално-етичким границама нужне одбране уопште и ситуације крајње несразмере добара“, у: Зоран Исаиловић (уред.), *Међународна научна конференција „Правни систем и друштвена криза“, Косовска Митровица 2011. Свеска 2*, Правни факултет Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, 2011, ISBN 978-86-6083-013-7, COBISS.SR-ID 512286385, стр. 431–448.
10. „Испровоцирани напади и друга ограничења нужне одбране“, у: Ђ. Игњатовић (уред.), *Казнена реакција у Србији. Део 1*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2011, ISBN 978-86-7630-326-7, COBISS.SR-ID 512282289, стр. 193–209.
11. „Кривичноправни појам и функције радње“, *Crimen*, год. III, бр. 1/2012, ISSN 2217–219X, COBISS.SR-ID 190483724, стр. 73–94.
12. „Основи искључења радње као основи искључења кривичног дела?“, у: Ђ. Игњатовић (уред.), *Казнена реакција у Србији. Део 2*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2012, ISBN 978-86-7630-397-7, COBISS.SR-ID 512615857, стр. 170–187.
13. „Насиље у породици као кривично дело – поједини проблеми у примени права“, у: С. Панов, М. Јањић Комар, М. Шкулић (уред.), *Насиље у породици. Зборник радова са научног скупа*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2012, ISBN 978-86-7630-371-7, COBISS.SR-ID 512486833, стр. 126–139.
14. *Кривична дела неправог нечињења*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2013, ISBN 978-86-7630-424-0, COBISS.SR-ID 196481292, 451 стр.
15. „О ситуацијама посредног извршилаштва у српском кривичном праву“, *Анали Правног факултета у Београду*, год. LXI, бр. 1/2013, ISSN 0003–2565, COBISS.SR-ID 199986956, стр. 96–121.

4. Научни радови објављени после избора у звање ванредног професора

Чланци:

1. „Дечја порнографија и кривично право – међународни уговори и члан 185 Кривичног законика“, у: С. Ного (уред.), *Међународна кривична дела. XII тематски међународни научни скуп, Тара*, Удружење за међународно кривично право – Intermex, Београд, 2013, ISBN 978-86-83437-73-3, COBISS.SR-ID 512785073, стр. 513–528. (М63 – 1 поен)

Током последњих неколико деценија дошло је до повећања напора да се уједини стратегија за спречавање дечје порнографије, како на домаћем тако и на међународном нивоу. Имајући у виду овај циљ, усвојене су и бројне међународне конвенције које је ратификовала и наша земља. Србија је дужна да инкриминише

доступност порнографије малолетницима, производњу порнографског материјала који приказује малолетника, као и држање таквог материјала и његову дистрибуцију. Сличан злочин је кажњив према чл. 185 Кривичног закона Србије. За разлику од релевантних конвенција, српска одредба о порнографији оставља отворена питања, првенствено на плану прибављања порнографског материјала преко интернета, виртуелне порнографије и пристанка повређеног. Аутор одговара на ова питања критичком анализом актуелне законске одредбе.

2. „Пристанак повређеног као основ искључења противправности“, у: Ђ. Игњатовић (прир.), *Казнена реакција у Србији. III део*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2013, ISBN 978-86-7630-454-7, COBISS.SR-ID 512987825, стр. 168–186. (М44 – 2 поена)

Пристанак повређеног представља један од општих основа искључења противправности кривичног дела, који је утемељен на обичајном праву. Међутим, и поред његове опште прихваћености у литератури и судској пракси, још увек је нејасно које су његове границе и под којим условима он може утицати на постојање кривичног дела. Његова примена је у српском кривичном праву ограничена на сферу лекарских захвата, лаких телесних повреда и појединих кривичних дела против имовине. Поред питања подобности добра за располагање, евентуалних мана воље и других услова пристанка, аутор нарочиту пажњу посвећује способности титулара да располаже правним добром. Аутор заступа становиште да способност титулара не треба везивати за грађанскоправну способност или годиште титулара, већ да се ради о нарочитој способности *sui generis*.

3. „Разумевање кривичне одговорности и кажњивости у српском законодавству и теорији“, *Ревизија за криминологију и кривично право*, год. LI, бр. 2/2013, ISSN 1820–2969, COBISS.SR-ID 202448652, стр. 93–105. (М53 – 1 поен)

Последњих година, у српској науци кривичног права питање односа кривице и кривичне одговорности било је од значаја за другачије дефинисање кривичног дела, према Кривичном законiku од 2005. године. Како је промењен појам кривице, појам кривичне одговорности, бар у облику у којем је до тада употребљаван у литератури и законодавству, показао се као сувишан. Како се међутим у свакодневном говору и даље среће синтагма кривичне одговорности, отвара се питање њеног разумевања унутар актуелног система кривичног права. Једно од могућих значења кривичне одговорности може се односити на саму примену кривичних санкција, пре свих казне. То отвара питање појма кажњивости, нарочито у контексту института ослобођења од казне и појединих основа извињења који се срећу у страном законодавству. Аутор разматра појмове кривичне одговорности и кажњивости, полазећи од актуелних теоријских становишта и законодавних решења.

4. „Стварна заблуда у ширем смислу и српско кривично законодавство – теоријски оквир“, *НБП – Журнал за криминалистику и право*, год. XVIII, бр. 2/2013, ISSN 0354–8872, COBISS.SR-ID 202729228, стр. 17–26. (M51 – 3 поена)

У српској и ранијој југословенској науци кривичног права уобичајено су разликоване стварна заблуда у ширем и у ужем смислу. Ово разликовање познаје и Кривични законик, који у чл. 28 говори о стварној заблуди у погледу неке стварне околности која представља обележје кривичног дела и о стварној заблуди у погледу неке стварне околности која би, да је заиста постојала, чинила дело дозвољеним. Место стварне заблуде у ширем смислу и њена кривичноправна дејства, како у односу на стварну заблуду у ужем смислу, тако и у односу на правну заблуду, представља предмет различитих теоријских схватања, од којих су најзначајнија теорија кривице и теорија умишљаја. Аутор разматра ове теорије из угла српског права, сматрајући да се српско решење креће у оквирима тзв. ограничене теорије кривице.

5. „Појам лекарске грешке и кривична одговорност“, *Правни живот*, год. LXII, бр. 10/2013, ISSN 0350–0500, COBISS.SR-ID 516304060, стр. 639–654. (M33, истовремено M51 – 3 поена)

Медицинска грешка обично се дефинише као одступање од стандарда медицинске неге или лечења – од стандарда који би примењивао разумно савестан и брижљиви лекар исте специјализације. Иако се овај израз ретко дефинише у међународном законодавству, Закон о здравственој заштити Србије описује тзв. стручну грешку као „несавесно лечење, односно занемаривање професионалних дужности у пружању здравствене заштите, односно непридржавање или непознавање утврђених правила и професионалних вештина у пружању здравствене заштите, које доводе до нарушавања, погоршања, повреде, губитка или оштећења здравља или делова тела пацијента“. Нејасно је да ли овај концепт може представљати основ за кривичну одговорност лекара. Аутор критикује неке елементе ове дефиниције, покушавајући да појасни сложен однос између противправности и кривице у сфери медицинског лечења.

6. „Претпостављени пристанак у кривичном праву“, *Crimen*, год. V, бр. 1/2014, ISSN 2217–219X, COBISS.SR-ID 206960396, стр. 50–61. (M52 – 2 поена)

За разлику од пристанка повређеног, који се у српској литератури сматра основом искључења противправности, претпостављени пристанак се у нашим уџбеницима кривичног права не разматра као основ оправдања. Овај институт почива на идеји да у појединим случајевима не заслужује да буде кривично дело оно понашање које се чини без изјављеног пристанка титулара добра, или зато што се чини у његовом интересу, или зато што се односи на багателна добра. Услов је да се пристанак титулара могао очекивати. Претпостављени пристанак је уобичајен у сфери медицинског лечења, где је неретко неопходна интервенција у односу на несвесног пацијента. Насупрот владајућем схватању у страниој литератури, аутор заступа становиште да претпостављени пристанак не заслужује своје самостално

место у систему кривичног дела, с обзиром на његово преплитање са институтом крајње нужде.

7. „Одговорност правног лица за кривична дела са последицом смрти (*Corporate Manslaughter*) или тешке телесне повреде према српском праву“, *Право и привреда*, год. XLXI, бр. 4–6/2014, ISSN 0354–3501, COBISS.SR-ID 513362865, стр. 273–287. (M51 – 3 поена)

У упоредној литератури и судској пракси, тема евентуалне одговорности привредног друштва за смртне последице проузроковане поступањем његових одговорних лица у вршењу својих овлашћења постаје све актуелнија, нарочито у англосаксонском праву. Тиме се показује да важан сегмент кривичне одговорности правних лица представља њихова одговорност за нехатна кривична дела. С обзиром да је одговорност правних лица за кривична дела уведена у српско право 2008 године, аутор анализира постојеће претпоставке одговорности правног лица према постојећем Закону, нарочито услов да одговорно лице кривично дело учини „у намери да за правно лице оствари корист“. Аутор закључује да постојеће решење не може адекватно да обухвати одговорност правног лица за нехатна кривична дела, укључујући ту и дела квалификована тежим последицама смрти или тешке телесне повреде.

8. „Новчани износи као обележја кривичних дела“, у: *Оптужење и други кривичноправни инструменти државне реакције на криминалитете*, Intermex, Златибор – Београд, 2014, ISBN 978–86–6411–003–7, стр. 519–533. (M63 – 1 поен)

У Кривичном законнику Србије законодавац често наводи различите новчане износе као обележје многих кривичних дела. Ове новчане вредности се прописују у фиксном или описном облику и најчешће се односе на износ имовинске користи, проузроковане штете или вредност извесних добара. Такође, ове вредности могу представљати како обележја основних облика кривичних дела, тако и њихових квалификованих или привилегованих форми. Због различитих начина на који су ове новчане вредности прописане у Кривичном законнику, поставља се питање тумачења њихове правне природе. Аутор анализира карактеристике ових обележја, и да ли их треба разумети као објективне услове инкриминације, теже последице које се имају приписати учиниоци нехату, или као квалификаторне околности обухваћене умишљајем учиниоца.

9. „Сврха кажњавања као критеријум одмеравања казне“, у: Ђ. Игњатовић (прир.), *Казнена реакција у Србији. IV део*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2014, ISBN 978-86-7630-516-2, стр. 152–165. (M44 – 2 поена)

Према члану 54, став 1 Кривичног законика, један од критеријума одмеравања казне учиниоцу кривичног дела јесте и сврха кажњавања. Наиме, према овој одредби, суд учиниоцу одмерава казну у границама које су законом прописане за то дело, имајући у виду сврху кажњавања и узимајући у обзир све околности које утичу да казна буде мања или већа. Утолико, иако олакшавајуће и отежавајуће околности имају централно место у утврђивању казне, несумњиво је да и сврха

кажњавања може утицати на њену висину. Циљ овог рада је да утврди на који то начин сврха кажњавања може да утиче да казна у конкретном случају буде већа или мања. Аутор разматра идеје репресије и генералне и специјалне превенције, као и различита схватања о утицају сврхе кажњавања на одмеравање казне.

10. „Правно-политичко оправдање кривичног дела коришћења платних картица без покрића“, коауторство са Радовић Мирјаном, *Анали Правног факултета у Београду*, год. LXII, бр. 2/2014, ISSN 0003–2565, COBISS.SR-ID 211816972, стр. 68–85. (M24 – 4 поена)

У овом раду аутори разматрају правно-политичке разлоге за прописивање кривичног дела коришћења платних картица без покрића (Кривични законик, чл. 228 ст. 1). У првом делу рада се објашњава *ratio legis* овог дела, из кога произлази да коришћење платне картице без покрића заслужује да буде кривично санкционисано само када на основу употребе картице издавалац стиче самосталну обавезу плаћања према трећем лицу изван уговора са имаоцем картице. Насупрот томе, кажњавање не заслужују случајеви употребе дебитних картица на продајним местима трговаца, односно банкоматима других банака, где издавалац преко ауторизације (одобрења) трансакције плаћања непосредно учествује у сопственом преузимању обавезе према трећем лицу. Други део рада је посвећен критичкој анализи обележја бића овог кривичног дела у важећем српском праву. У том погледу аутори указују на поједина одступања и нејасности из угла објашњене сврхе инкриминације. У завршном делу рада аутори дају одговарајуће предлоге *de lege ferenda*.

11. „Прилагођавање српског кривичног законодавства међународним стандардима у погледу плаћеника у оружаним сукобима“, *Harmonius*, год. III, 2014, ISSN 2334–6566, COBISS.SR-ID 214600460, стр. 376–398. (M53, M63, истовремено листа часописа утврђених од стране Националног савета за високо образовање на предлог Универзитета у Београду – индексан у бази „Hein online“, изједначено са M24 – 4 поена)

Правни статус лица која за новац учествују у оружаним сукобима широм планете представља један од актуелнијих проблема међународног кривичног права XXI века. Најважнији међународни документ који регулише положај плаћеника јесте Међународна конвенција против регрутовања, коришћења, финансирања и обуке плаћеника, чији је потписник и Република Србија. Чак и пре потврђивања ове Конвенције, у 2014. години у наше кривично законодавство уведена су два нова кривична дела која се тичу учествовања и организовања учествовања у рату или оружаном сукобу у иностраној држави (чл. 386а и 386б Кривичног законика). Аутор испитује обележја уведених кривичних дела и закључује да и поред прокламованог позивања на Конвенцију, наведена кривична дела не полазе од дефиниције плаћеника из Конвенције, прописујући широку и неодређену криминалну зону.

12. „Имунитет неодговорности посланика – уставноправни и кривичноправни поглед“, коауторство са Петров Владаном, *Српска политичка мисао*, год. XXII, бр. 2/2015, ISSN 0354–5989, стр. 275–294. (M24 – 4 поена)

Имунитет неодговорности је класичан институт јавног права који подједнако припада уставном праву и кривичном праву. О (кривично)правној природи овог института постоје опречна становишта. Највише је спорно да ли имунитет неодговорности треба да остане садржински апсолутан или устав (уз помоћ кривичног законодавства) треба да одреди дела изјаве на која се имунитет не односи. Постоји тежња ка прихватању другог решења, али још увек преовлађују устави који не ограничавају обухват имунитета. У завршним разматрањима аутори изводе закључак да критеријум опредељивања за круг кривичних дела која би заслуживала искључење одговорности не би требало да почива на њиховој тежини, већ на њиховој вези са прокламованим разлогом неодговорности, то јест са идејом слободног образовања мишљења у парламентарној расправи.

13. „Каузалност радње помагача у односу на дело извршиоца“, *Crimen*, год. VI, бр. 1/2015, ISSN 2217–219X, COBISS.SR-ID 216281356, стр. 46–60. (M52 – 2 поена)

О евентуалној каузалности помагачких доприноса у односу на дело извршиоца постоји низ различитих схватања. Већинско учење полази од тога да прилог помагача мора представљати *conditio sine qua non* последице дела. Ипак, ово схватање судска пракса углавном не прихвата, сматрајући да је довољно да се радњом помагања унапређује радња извршиоца. Поред ових основних учења, у литератури се заступају и мишљења да помагање представља дело апстрактне опасности, као и да се помагачким доприносом увећава ризик по нападнуто правно добро. Аутор закључује да је у многим питањима разлика између наведених схватања само привидна, и да се њима у други план помера централно обележје овог облика саучесништва, које подразумева да помагање мора представљати извесно олакшавање извршења дела.

14. „О оправданости тзв. својеручних кривичних дела“, Ђ. Игњатовић (прир.), *Казнена реакција у Србији. V део*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2015, ISBN 978-86-7630-568-1, COBISS.SR-ID 513973425, стр. 155–171. (M44 – 2 поена)

Међу бројним поделама кривичних дела у савременим уџбеницима кривичног права редовно се наилази на категорију тзв. својеручних кривичних дела. Под својеручним кривичним делима се подразумевају они деликти које је могуће извршити само непосредним предузимањем законом описане радње извршења, а не и посредним извршењем (преко другог лица) или саизвршењем (заједно са другим). У теорији још увек нису изграђени прецизни критеријуми у погледу питања која дела се уопште могу сматрати својеручним. Нарочито је видљиво њихово преплитање са тзв. посебним деликтима, које одликује нарочито лично својство (службено лице, лекар итд.). У раду се износе актуелна схватања о томе која дела се сматрају својеручним и која би била њихова кривичноправна дејства. Аутор заступа становиште да својеручни деликти представљају застарелу

конструкцију, која не заслужује да представља посебну категорију кривичних дела.

15. „О унапређењу кривичноправне заштите слободе вероисповести у српском и црногорском праву“, *Религија, политика и право*, Институт за упоредно право – Митрополија црногорско-приморска *et al.*, Београд – Будва, 2015, ISBN 978-86-80186-05-4, COBISS.SR-ID 517061052, стр. 95–113. (М33 – 1 поен)

Кривичноправна заштита верских слобода у српском и црногорском остварена је преко кривичног дела повреде слободе исповедања вере и вршења верских обреда (члан 131 Кривичног закона Србије и члан 161 Кривичног закона Црне Горе). Иако на први поглед око кривично дело у садашњем облику целовито обухвата различите форме друштвено опасних понашања које заслужују кривичноправну реакцију, изложена анализа показује да се заштита на овом може побољшати, односно да нека понашања која могу угрозити међуверске односе у вишеконфесионалним срединама, као што је случај у Србији и у Црној Гори, нису предвиђена као кривична дела. Аутор расправља о слабостима тренутне кривичноправне заштите и даје одговарајуће сугестије *de lege ferenda*.

16. „Време и каузалност битног саизвршилачког доприноса“, *НБП – Журнал за криминалистику и право*, год. XX, бр. 2/2015, ISSN 0354–8872, COBISS.SR-ID 218088972, стр. 127–143. (М51 – 3 поена)

Према српском Кривичном законикау (чл. 33), саизвршилац није само онај ко заједнички са другима изврши кривично дело учествовањем у радњи извршења, већ и онај ко остварујући заједничку одлуку другом радњом са умишљајем битно допринесе извршењу дела. Највећи проблеми примене ове одредбе тичу се управо могућности да се саизвршилачки допринос оствари и неком другом радњом која не представља радњу извршења. С тим у вези, разматра се и питање да ли овај битан допринос мора бити пружен у време извршења дела, или може наступити и у стадијуму његовог припремања. Аутор анализира питања времена саизвршилаштва и проблематику кумулативног и алтернативног саизвршилаштва, нарочито узимајући у обзир продор теорије власти над делом у нашој теорији и пракси.

17. „Обљуба злоупотребом положаја наставника“, коауторство са Ђокић Иваном, *Теме*, год. XXXIX, бр. 3/2015, ISSN 0353–7919, стр. 887–902. (М24 – 4 поена)

У раду се разматра питање дозвољености сексуалних односа између наставника и ученика, пре свега из угла постојећих кривичноправних забрана. И у случају када је сексуални однос између наставника и ученика правом дозвољен, због позиције неравноправности ових субјеката оправдано се доводи у сумњу социјално-етичка прихватљивост таквог односа. Претежни део рада је посвећен правно-догматској анализи законских обележја кривичног дела обљубе злоупотребом положаја, када се као учинилац појављује наставник или васпитач. С обзиром на то да инкриминисање овог деликта није неспорно, коаутори његову криминалну зону

тумаче рестриктивно, тако да обухвати само случајеве у којима заиста долази до злоупотребе положаја или поверења.

18. „Недозвољен прекид трудноће (члан 120 Кривичног законика) и пристанак малолетног лица“, *Правни живот*, год. LXIV, бр. 9/2015, ISSN 0350–0500, COBISS.SR-ID 516948924, стр. 229–241. (M51 – 3 поена)

Поред основног облика који кажњава незаконит прекид трудноће бременитој жени, извршен уз њену сагласност, кривично дело недозвољеног прекида трудноће (члан 120. Кривичног законика) познаје и тежи облик који подразумева да се бременитој жени абортус врши уз њен пристанак. Ако је жена млађа од 16 година, осим њене сагласности, потребна је и писмена сагласност њеног родитеља, усвојоца или стараоца. Аутор разматра различите прописе у вези с пристанком малолетника из области здравствене заштите и закључује да је неопходно изменити постојећу инкриминацију члана 120. Кривичног законика, тако да остварење тежег облика овог кривичног дела не захтева кумулативну сагласност, већ буде алтернативно постављен.

19. „Помагање у кривичном делу у обављању занимања и предузимању свакодневних послова“, *Анали Правног факултета у Београду*, год. LXIII, бр. 2/2015, ISSN 0003–2565, COBISS.SR-ID 220706316, стр. 45–59. (M24 – 4 поена)

Спољна слика радње помагања у кривичном делу често не указује на њен деликтни карактер. И поред често двозначне слике ових понашања, у судској пракси до сада није било дилема да и вредносно неутралне радње могу представљати вид саучесништва. Последњих деценија, међутим, у литератури се живо расправља да ли радње предузете у оквиру професионалне делатности могу представљати помагање у кривичном делу. У том смислу, у литератури је написан велики број радова са више или мање оригиналним предлозима како решити питање кажњивости ових радњи. Аутор разматра најзначајнија схватања о овом проблему, заузимајући став да у погледу кажњавања радњи помагања предузетих у обављању занимања треба задржати исти приступ као и код других радњи помагања, које се обављају независно од професионалне делатности.

20. „Убијање и злостављање животиња као кривично дело (члан 269 Кривичног законика)“, *Животиње и право*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2016, ISBN 978-86-7630-632-9, COBISS.SR-ID 514278577, стр. 55–108. (M44 – 2 поена)

Прописивањем кривичног дела убијања и мучења животиња 2005. године (чл. 269), Кривични законик Србије сврстао се у ред савремених кривичних законодавстава која су повисила степен заштите интереса животиња. Ово кривично дело, међутим, отвара низ значајних питања. Тако је и даље нејасно да ли инкриминација треба да обухвати сваку животињу или само поједине врсте. Такође, и даље је спорно шта у овом случају уопште представља објект кривичноправне заштите – сажалење човека према животињи или неко њено право. Највећи проблем представља чињеница да је инкриминација у њеном

садашњем облику непримењива без повреде начела *nullum crimen sine lege*. Законодавац је свако убијање, повређивање, мучење или злостављање животиња кршењем прописа на други начин прописао као кривично дело, иако је Закон о добробити животиња за кршење својих одредаба и за иста таква понашања прописао само прекршајну одговорност. Аутор разматра бројна питања која покреће ова инкриминација и закључује да је неопходна измена постојеће одредбе члана 269 КЗ.

21. „Одузимање имовине проистекле из кривичног дела – европски оквир и српско законодавство“, *Crimen*, год. VII, бр. 1/2016, ISSN 2217–219X, COBISS.SR-ID 224820748, стр. 3–32. (M52 – 2 поена)

Доношењем Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела 2008. године, у српско кривично право уведено је тзв. проширено одузимање имовинске користи прибављене кривичним делом. Ово одузимање примењује се у погледу оних плодова криминалне активности код којих није могуће непосредно доказати да су прибављени кривичним делом, али где постоји очигледна несразмера имовине окривљеног и његових законитих прихода. Проширено одузимање постоји у различитим формама у европском законодавству. Од нарочитог је значаја Директива о замрзавању и одузимању имовинске користи прибављене кривичним делима у Европској унији. Међутим, и поред уношења проширеног одузимања у многа европска законодавства, оно је истовремено праћено бројним приговорима. Аутор разматра најзначајније приговоре који се упућује проширеном одузимању у српској и упоредној литератури, указујући да ће и поред бројних критика криминално-политичка потреба налагати да овај институт задржи своје место у савременом законодавству.

22. „Правна природа одузимања имовине проистекле из кривичног дела (тзв. проширеног одузимања)“, Ђ. Игњатовић (прир.), *Казнена реакција у Србији. VI део*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2016, ISBN 978-86-7630-568-1, COBISS.SR-ID 514386865, стр. 167–182. (M44 – 2 поена)

Проширено одузимање има за циљ да омогући одузимање имовинске користи за коју се верује да има криминално порекло, у ситуацијама када није могуће доказати непосредну везу између кривичног дела и прибављене материјалне користи. Правна природа проширеног одузимања је спорна. Већинско мишљење сматра да оно представља меру *sui generis*, а не вид кажњавања. Ипак, у многим законодавствима се чине покушаји да се одузимање имовине за коју се сумња да потиче од криминалне активности учини и на друге начине. Аутор указује на предности и мане различитих решења, закључивши да се свеобухватан одговор не може дати без дубље анализе проширеног одузимања и основних кривичноправних принципа.

23. „Кривична одговорност узбуђивача“, *Harmonius*, год. V, бр. 1/2016, ISSN 2334–6566, COBISS.SR-ID 227548172, стр. 320–346. (M53, M63, истовремено листа часописа утврђених од стране Националног савета за високо образовање на

предлог Универзитета у Београду – индексан у бази „Hein online“, изједначено са M24 – 4 поена)

Узбуњивање подразумева откривање информације о кршењу права или другој незаконитој или неморалној активности послодавцу (унутрашње узбуњивање), овлашћеном органу (спољашње узбуњивање) или јавности (медији, интернет). Након усвајања Закона о заштити узбуњивача 2014. године, узбуњивач је постао заштићен од отказа и других видова одмазде послодавца. Иако је злоупотреба узбуњивања изричито забрањена, према српском праву не представља услов да узбуњивање буде учињено у доброј вери. Узбуњивач може имати мотив да нашкоди послодавцу, да наруши његов пословни углед или да од њега изнуди неку новчану корист. Осим тога, не може се искључити да узбуњивач лажно пријави друго лице да је учинило неко кривично дело. У раду се разматрају могућности одговорности узбуњивача за различита кривична дела и дају одређене препоруке *de lege ferenda*.

24. „Значај одређености дела извршиоца за постојање подстрекавања и јавно позивање на вршење кривичног дела“, *Ревивија за криминологију и кривично право*, год. LIV, бр. 2–3/2016, ISSN 1820–2969, *Crimen*, год. VII, бр. 3/2016, ISSN 2217–219X, заједничко издање посвећено проф. др Мирославу Ђорђевићу, COBISS.SR-ID 227561484, стр. 311–326. (M53, истовремено и M52 – 2 поена)

Поред подстрекавања као облика саучесништва, српско кривично право некада подстрекавање дефинише и као самостално кривично дело. Подстрекавање као облик саучесништва може постојати само уколико се одлука да се учини кривично дело ствара код одређеног лица, или код припадника одређене групе лица. Ако су потенцијални извршиоци дела потпуно неодређени, као у случају јавног позивања на вршење неког злочина путем медија, подстрекавање као облик саучесништва не може постојати, али зато у упоредним европским законодавствима постоје посебна кривична дела која покривају ове ситуације. За разлику од ових законодавстава, у српском кривичном праву такво кривично дело не постоји. Аутор разматра ову правну празнину и предлаже увођење нове инкриминације.

25. „Садржина помиловања и поједине недоумице у његовој примени“, коауторство са Бајовић Вањом, *Анали Правног факултета у Београду*, год. LXV, бр. 1/2017, ISSN 0003–2565, COBISS.SR-ID 233448204, стр. 59–81. (M24 – 4 поена)

Помиловање представља акт „милости“ Председника Србије, којим се поименично одређено лице ослобађа од кривичног гоњења, потпуно или делимично ослобађа од извршења казне, изречена казна му се замењује блажом казном или условном осудом или му се даје рехабилитација. У раду се разматрају поједина спорна питања везана за овај институт и његову практичну примену, као нпр. да ли се делимично ослобађање од извршења казне мора кретати у границама предвиђеним КЗ-ом везаним за ублажавање казне по мери, може ли се актом помиловања одредити извршење изречене казне затвора у кућним условима, као и да ли се аболација односно ослобађање од кривичног гоњења може оправдати

правним аргументима, или је заснована превасходно на разлозима политичке природе. Циљ анализе је да одговором на наведена питања пружи одређене смернице за примену и боље разумевање овог института.

26. „Нужна одбрана имовинских добара“, Ђ. Игњатовић (прир.), *Казнена реакција у Србији. VII део*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2017, ISBN 978-86-7630-708-1, COBISS.SR-ID, стр. 141–155. (М44 – 2 поена)

У српској кривичноправној судској пракси постоји извесна резерва према широкој примени института нужне одбране. То се нарочито односи на заштиту имовинских добара од нападача. Дуго времена се у законској дефиницији нужне одбране налазила формулација која је границе заштите сводила на „одбрану од себе или другог“, што је у судској пракси круг добара подобних за заштиту рестриктивно сводило на лична добра. Аутор разматра ситуације у којима долази до ризика да учинилац прекорачи границе нужне одбране имовине, нарочито у околностима бекства крадљивца или употребе смртоносних замки. Разматрају се и овлашћења полиције и припадника приватног обезбеђења.

27. „Доктрине ‘Stand your ground’ и ‘Castle’ – нужна одбрана стана и других простора из угла англоамеричког и европског права“, *Crimen*, год. VIII, бр. 2/2017, ISSN 2217–219X, COBISS.SR-ID 252916492, стр. 95–117. (М52 – 2 поена)

Иако нужна одбрана спада у класичне институте кривичног права, последњих неколико деценија у законодавству и упоредној судској пракси долази до преиспитивања њених граница. Док европско право традиционално сматра да нападнути није обавезан да се повлачи пред нападачем, ово правило је у англоамеричком праву важило само уколико се радило о одбрани у простору места становања. Иако се проширивањем права на нужну одбрану увећава вероватноћа могућих злоупотреба, не охрабрује чињеница да се у српској јудикатури оправдање по овом основу прихвата врло рестриктивно. Аутор указује на оправданост издвајања нужне одбране у месту становања из општег режима и на неопходност да се инерција судова по том основу превазиђе другачијим законодавним приступом.

28. „Материјални појам кривице из угла кривичног права“, *Ревизија за криминологију и кривично право*, год. LV, бр. 2–3/2017, ISSN 1820–2969, *Crimen*, год. VIII, бр. 3/2017, ISSN 2217–219X, заједничко издање посвећено проф. др Зорану Стојановићу, COBISS.SR-ID 253980940, стр. 501–516. (М53, истовремено и М52 – 2 поена)

Данас се у кривичном праву кривица претежно разуме као морални прекор који се упућује учиниоцу кривичног дела. Објашњење, на чему овај прекор заправо почива, углавном се креће у оквиру класичног разумевања кривице, као могућности учиниоца да у датим околностима учини другачији избор, и да се уместо вршења злочина определи за поштовање права. Иако се правна одговорност тешко уопште може објаснити без ове претпоставке, и данас се повремено, нарочито на темељу наводних резултата новијих медицинских истраживања, доводи у питање да ли је вршење кривичних дела ипак каузално

детерминисано. Аутор указује на најважнија становишта у новијој немачкој и српској доктрини, и закључује да не постоје довољни разлози да се напусти класично материјално објашњење кривице.

29. „Поредак злочина – кривично право Независне Државе Хрватске“, у: *Правни поредак Независне Државе Хрватске*, Универзитет у Београду – Правни факултет, 2017, ISBN 978-86-7630-725-8, COBISS.SR-ID 251927308, стр. 153–193 (M63); „An Order of Crime – The Criminal Law of the Independent State of Croatia (NDH) 1941-1945“, *Балканика: годишњак Балканолошког института*, год. XLVIII, 2017, ISSN 0350-7653, COBISS.SR-ID 256018956, стр. 289–342 (M44, истовремено и Emerging Sources Citation Index [Web of Science] и M24 – 4 поена).

Систем кривичноправних норми донетих у време тзв. Независне Државе Хрватске у целини је био у функцији стварања и одржавања атмосфере терора који је спроводила усташка власт. Иако је формално задржан оквир материјалних и процесних правила Краљевине Југославије, одмах по оснивању НДХ донете су уредбе којима су уведена бројна нова кривична дела кажњива смрћу. Дефинисање „части и животних интереса хрватског народа“ као подобног објекта кривичноправне заштите омогућило је стварање режима озакоњене репресије над нехрватским живљем, уз екстензивно постављену надлежност ванредног кривичног правосуђа. Осим злоупотребе механизма преких судова, злочиначки карактер власти одликовала је и широка примена управно-казнених мера упућивања у концентрационе логоре и колективно кажњавање. Позивајући се на Радбрухова размишљања, аутор одриче правни карактер систему формалних кривичних прописа установљених у НДХ у околностима геноцида.

30. „Legal Status of Whistle-Blowers in the Republic of Serbia: from Fragmented Protection of Civil Servants to the Fullscale Protection Model“, коауторство са Ковачевић Љубинком и Радовић Вуком, *Transylvanian Review of Administrative Sciences*, бр. 53/2018, ISSN 1842-2845, COBISS.SR-ID 514957489, стр. 107–122 (Impact Factor: 0,456; Social Sciences Citation Index [Web of Science] и Thomson Scientific [ранији ISI], M23 – 4 поена).

Поред тога што се разуме као аспект слободе изражавања, узбуњивање може допринети и борби против корупције, али и решавању других проблема у одређеној институцији. Након указивања на еволуцију ове заштите, аутори идентификују и анализирају битне елементе концепције узбуњивања, као и њене основне функције, у српском и страним правима. Након тога се критички преиспитују кључни аспекти заштите узбуњивача у законодавству и пракси Републике Србије (круг заштићених лица, мотив откривања информација, штетне радње, терет доказивања, постепеност у коришћењу узбуњивања). Аутори закључују да је у Србији остварен спор, али стални, напредак у правној заштити узбуњивача, као и да постоји потреба за њеним даљим унапређивањем, будући да одређена законска решења (и проблеми повезани са њиховом применом у

практи), могу удаљити гаранцију заштите узбуњивача од сврхе због које је установљена. Рад прати и анализа актуелне судске праксе.

Студије:

1. „Узбуњивање и повреда тајности“, у: *Гласна пиштаљка. Јачање капацитета за заштиту узбуњивача и њихову видљивост у Србији*, Материјал за напредну обуку из области примене ЗЗУ за судије основних, виших и апелационих судова, Управног суда, прекршајних судова и за тужиоце, Пиштаљка, Београд, 2017, стр. 1–40. Претходно објављено у (мањем) делу (63.000 наспрам 193.000 карактера), под насловом „Поведа тајности узбуњивањем и њене последице“, *Врховни касациони суд. Билтен*, бр. 3/2017, стр. 293–318 (М63 – 1 поен).

Узбуњивање, као откривање послодавцу, овлашћеним органима или јавности информација о кршењима прописа и другим незаконитостима, за свој предмет редовно има податке или документе које актери противправних активности, на које се узбуњивање односи, по природи ствари желе да сакрију. У овој студији се разматра могућност узбуњивања подацима заштићеним тајношћу. Режим тајности података је у српском праву доживео велику реформу увођењем новог система тајности према Закону о тајности података 2009. године, чиме се желео учинити отклон од дотадашњег система тајности, заснованог на прописима из времена СФРЈ. У том делу, аутор констатује неприхватљиву противречност врсте тајни из Кривичног законика и класификације прихваћене у новом закону о тајности и њиме уведеном кривичном делу. Аутор такође доводи у везу са прописима из материје узбуњивања и актуелна правила која се тичу слободног приступа информацијама од јавног значаја, указујући да ова материја мора бити усклађена.

У делу који се односи на конкретне врсте тајних података и особености кривичноправне заштите према њиховом разликовању (нарочито у погледу пословне и државне тајне) указује се на разлике у приступу заштити тајности у европском и англо-америчком праву, и на неопходност да правни режим узбуњивања тајним подацима мора бити усклађен са одговарајућим стандардима на плану слободе изражавања. На крају анализе се дају релевантне препоруке у погледу законодавног прецизирања претпоставки обраћања узбуњивача јавности, уз извесне гаранције на плану заштите интереса тајности.

Монографије:

1. *Узрочност и објективно урачунавање у кривичном праву*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2018, ISBN 978-86-7630-751-7, COBISS.SR-ID 259569420, 631 стр. (М42 – 5 поена)

Монографија „Узрочност и објективно урачунавање у кривичном праву“ обрађује проблематику узрочности. Ова материја обухвата две подцелине: фактичко урачунавање извесних последица посматраној радњи, на темељу критеријума тзв. природне узрочно-последичне повезаности између појава, као и нормативно

урачунавање тих последица понашању учиниоца. На првом степену аутор најпре излаже теорију еквиваленције, као основно учење о кривичноправној узрочности, и примену критеријума *condicio sine qua non*, у свим замисливим констелацијама (хипотетичка, кумулативна, алтернативна каузалност). Поред ове теорије, на одговарајући начин су приказана и друга основна учења о каузалности, заступљена у упоредној доктрини и пракси (нарочито теорија адекватне узрочности и учење о довољном минималном услову). У делу који се односи на проблематику доказивања узрочности нарочита пажња посвећена је тзв. генералној каузалности, то јест особеностима утврђивања каузалне везе у ситуацијама где се према природнонаучним сазнањима не може поуздано доказати који је то састојак неког производа изазвао одређени штетан исход.

Унутар степеника нормативног урачунавања последице радњи учиниоца нарочита пажња посвећена је немачкој теорији тзв. објективног урачунавања – учење које и у домаћој доктрини стиче све више присталица. Поред немачког погледа, аутор посебно поглавље издваја у односу на англоамеричку доктрину и јудикатуру на плану узрочности, нарочито тзв. *proximate cause* и *novus actus interveniens*. Основни критеријум теорије објективног урачунавања (стварање или увећање правно релевантне опасности и њено уливање у односну последицу) аутор разлаже на више одвојених подгрупа, које различито разматра, констатујући да ово учење не може целовите да обухвати све оне ситуације у којима се на нормативном плану актуелизује питање узрочне везе. Стога се у посебним поглављима разматра понашање жртве као коректив урачунавања и одговорно уплитање трећег лица у каузални ланац. Унутар ових констелација нарочита пажња посвећена је актуелним подгрупама на плану урачунавања, нарочито позицијама спасавања добара, потери за учиниоцем, ослобађању талаца и бекству жртве од учиниоца кривичног дела. У свим наведеним ситуацијама може се поставити питање оправданости приписивања евентуалних тежих последица, нарочито тежих повреда или смрти, учиниоцу основног кривичног неправда.

Завршно поглавље посвећено је другим критеријумима и проблемима на плану нормативног урачунавања, нарочито у погледу кривичних дела квалификованих тежом последицом, деликата конкретне опасности или на плану саучесништва. У завршним разматрањима аутор указује на неке особености континенталног и англоамеричког погледа на узрочност, примећујући да судска пракса често није склона томе да сложеније каузалне ланце решава на плану узрочности, већ то чини тек на плану кривице, преко учења о заблуди о узрочности, односно одступања стварног од претпостављеног каузалног тока. У овој монографији су разматрани сви важнији проблеми на плану кривичноправне узрочности, уз обраду релевантне литературе на енглеском и немачкој језику.

Библиографије:

1. *Селективна библиографија наставника и сарадника Катедре за кривично право Правног факултета Универзитета у Београду (од оснивања до данас)*, коауторство са Ерор Вањом, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2014, ISBN 978-86-7630-500-1, COBISS.SR-ID 209744652, 257 стр. (М43 – 3 поена)

Ова библиографија обухвата научни опус наставника и сарадника Катедре за кривично право Правног факултета Универзитета у Београду, од његовог оснивања (на Лицеју [1840–1863], Великој школи [1863–1905] и Универзитету у Београду). Библиографија обрађује искључиво радове који се према својој садржини могу сврстати у кривичне науке, а не и она дела наставника и сарадника Катедре која се односе на друге правне и ванправне дисциплине, због чега има селективни карактер. Библиографија укључује и сигнатуре библиотека које су студентима Факултета најдоступније: библиотеке Правног факултета Универзитета у Београду, Универзитетске библиотеке „Светозар Марковић“ и Народне библиотеке Србије. Она показује како су се кривичне науке од њихове појаве до данас развијале у Србији, које теме су привлачиле пажњу, што истовремено указује и на постојеће прилике и дух одређеног времена. Данас, она има и практични значај за оне који припремају рад на одређену тему из области кривичних дисциплина. Подаци које она садржи обезбеђују лако сналажење кориснику, а осим тога и унете сигнатуре наших библиотека у којима се могу наћи публикације из библиографије, омогућавају и да се до њих релативно лако дође.

Уџбеници:

1. *Прекршајно право*, Правни факултет Универзитета у Београду – Досије, Београд, 2015, ISBN 978-86-7630-554-4, COBISS.SR-ID 213494284, 218 стр. (М42 – 5 поена)
2. *Прекршајно право*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2016, ISBN 978-86-7630-621-3, COBISS.SR-ID 221443340, поновљено (друго) издање, 218 стр.

2) Учесће на научним и стручним скуповима

Од избора у звање ванредног професора др Игор Вуковић је учествовао на следећима научним и стручним скуповима, семинарима и конференцијама: XII тематски међународни научни скуп националног значаја „Међународна кривична дела“, Тара, 2013. године (излагање са рефератом); XXVI скуп Копаоничке школе природног права „Право и достојанство“, Копаоник, од 13. до 17. децембра 2013. године (излагање са рефератом); Конференција Института за правне и друштвене науке Правног факултета Универзитета у Београду „Правна сигурност у условима транзиције“, од 5. до 6. новембра 2013. године (модератор седнице); XIV редовно годишње саветовање Српског удружења за кривичноправну теорију и праксу „Оптужење и други кривичноправни инструменти државне реакције на криминалитете“, Златибор, од 18. до 20. септембра 2014. године (излагање са рефератом); IX Хармонијусова школа права „Правни оптимизам – нови талас у тумачењу односа права и правде“, Златибор, од 20. до 23. новембра 2014. године (излагање са рефератом); Семинар Института за упоредно право и Студентског

удружења за упоредно право „Еутаназија у Републици Србији“, Београд, 1. децембра 2014. године (излагање); Међународни научни скуп „Религија, политика, право“, Манастир Подмаине – Будва, од. 2. до 4. октобра 2015. године (излагање са рефератом); Општи семинар Правног факултета Универзитета у Београду, на тему „Правни статус животиња – поводом зборника „Животиње и право“, Правни факултет Универзитета у Београду, 9. мај 2016. године (излагање); Међународна научна конференција поводом десетогодишњице излажења часописа „Политикологија религије“, Факултет за политичке науке у Београду, 26. новембар 2016. године (излагање); XI Harmonius-ова школа права, „(Не)моћ права у односу на (све)моћ законодавца“, Правосудна академија, Београд, 9. децембар 2016. године (излагање са рефератом); Конференција „Правни поредак Независне Државе Хрватске“, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 30. март 2017. године (излагање са рефератом); Семинар кривичног права „Границе нужне одбране у теорији и пракси“, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 18–19. мај 2017. године (излагање); Годишње саветовање судија Републике Србије „Судијски дани – 2017“, Правосуђе данас. Закони и њихова примена. Актуелна спорна питања у судској пракси, Врњачка Бања 5-7. октобар 2017. године, Врховни касациони суд (излагање са рефератом).

3) Научни пројекти, уредништва, чланства у удружењима и други подаци и активности од значаја од избора у звање ванредног професора

Др Игор Вуковић је у периоду од избора у звање ванредног професора остварио учешће у следећим пројектима: самостални пројекат Правног факултета Универзитета у Београду „Развој правног система Србије и хармонизација са правом Европске уније (правни, економски, политички и социолошки аспект“ (до 2015. године); самостални пројекат Правног факултета Универзитета у Београду „Идентитетски преображај Србије“ (од 2016. године); пројекат „Казнена реакција у Србији као кључни елемент правне државе“, који финансира Министарство науке Републике Србије (број пројекта 179051).

Др Игор Вуковић је био један од уредника научне монографије „Животиње и право. Зборник радова“, коуредништво са Караникић Мирић Маријом и Давинић Марком, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2016, ISBN 978-86-7630-632-9, COBISS.SR-ID 221903372, 208 стр. (М48 – 2 поена).

Кандидат је у периоду од избора у звање ванредног професора био рецензент већег броја чланака у часописима: „Анали Правног факултета Универзитета у Београду“, „Crimen“, „Наука, безбедност, полиција“, „Зборник Правног факултета у Новом Саду“ и „Теме“, монографије: Драгиша Дракић, *Теорија кривичног права – одабране теме*, Издавачка књижарница Зорана Стојановића, Сремски Карловци – Нови Сад, 2016, ISBN 978-86-7543-315-6, COBISS.SR-ID 304581895, 324 стр., као и приручника: Наташа Делић, Вања Бајовић, *Приручник за прекршајно право*, Службени гласник, Београд, 2018, ISBN 978-86-519-2176-9, COBISS.SR-ID 260489996. 452 стр.

Др Игор Вуковић је заменик шефа Катедре за кривично право (од новембра 2016. године). Члан је редакције часописа *Crimen* (од броја 1/2014) и заменик уредника (од броја 1/2015). Члан је Библиотечког одбора Факултета (до краја 2015. године), а од 2016. године члан Научног већа Института за правне и друштвене науке. Члан је Савета Правног факултета Универзитета у Београду у четири мандата. Тренутно заменик председника Савета Факултета. Председник Тима за контролу јавних набавки Правног факултета Универзитета у Београду (од 2015. до 2017. године). Заменик је председника Дисциплинске комисије Универзитета у Београду (од јуна 2016. године).

г) Оцена испуњености услова и критеријума за избор у звање редовног професора

Сходно Правилнику о минималним условима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду („Гласник Универзитета у Београду“, бр. 192/2016, 195/2016, 197/2017, 199/2017 и измене и допуне Правилника од 15.11.2017. године) у звање наставника може бити изабрано лице које испуњава услове прописане Законом о високом образовању, Минималним условима за избор у звање наставника на универзитету (које је донео Национални савет за високо образовање), Статутом Универзитета, општим актом Универзитета којим се уређује поступак и оцена приступног предавања, општим актом високошколске установе и овим правилником (чл. 3).

Према Закону о високом образовању („Службени гласник РС“, бр. 88/2017 и 27/2018 – др. закон), у звање наставника може бити изабрано лице које има одговарајући стручни, академски, научни, односно уметнички назив стечен на акредитованом студијском програму и акредитованој високошколској установи, као и способност за наставни рад. У звање редовног професора може бити изабрано лице које има већи број научних радова који утичу на развој научне мисли у ужој области објављених у међународним или водећим домаћим часописима, са рецензијама, већи број научних радова и саопштења изнетих на међународним или домаћим научним скуповима, објављен уџбеник или монографију или оригинално стручно остварење, остварене резултате у развоју научно-наставног подмлатка на факултету, као и учешће у завршним радовима на специјалистичким и мастер академским студијама. (чл. 74, ст. 10).

Кандидат у смислу члана 6 Правилника о минималним условима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду испуњава услов да буде ментор за вођење докторске дисертације у складу са Стандардом 9 за акредитацију студијских програма – докторске студије („Службени гласник РС“, бр. 88/17), тако што у претходних 10 година има: 48 бодова у категоријама SSCI, ERIH, HEINONLINE I EcomLIT, или M24 (минимум за поље друштвено-хуманистичких наука – 4 бода), односно 61 бод у категоријама M11; M12; M13; M14; M21; M22; M23; M24; M31; M32; M33; M34; и M51 (минимум за поље друштвено-хуманистичких наука – 20 бодова).

Према Правилнику о минималним условима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду, утврђени су, поред општег захтева испуњености услова за избор у звање ванредног професора, обавезни и изборни услови за избор у звање редовног професора (групација друштвено-хуманистичких наука).

А) Обавезни услови за групацију друштвено-хуманистичких наука

1. Искуство у педагошком раду са студентима

Као и у случају претходних избора у наставно-научна звања (од 2002. године – 16 година искуства у педагошком раду са студентима), др Игор Вуковић је и од избора у звање ванредног професора учествовао у извођењу различитих видова наставе из предмета Кривично право Општи део, Кривично право Посебни део и Кривично право, испитујући и држећи предавања и студијске групе на свим нивоима студија на Правном факултету Универзитета у Београду. Од 2013. године је учествовао у извођењу наставе (предавања и испити) и на предметима Право привредних преступа и прекршаја и Казнена одговорност правних лица и прекршајно право. На предмету Прекршајно право држао је наставу и на докторским студијама.

2. Позитивна оцена педагошког рада добијена у студентским анкетама током целокупног протеклог изборног периода

Педагошки рад др Игора Вуковића, у својству предавача односно руководиоца студијске групе на предмету Кривично право, у периоду од избора у звање ванредног професора вреднован је следећим укупним просечним оценама: школска 2014/2015. година – 4,66 и 4,72; школска 2015/2016. година – 4,60; школска 2016/2017. година – 4,60; школска 2017/2018. година – 4,75 и 4,96. Укупна просечна оцена за читав период од избора у звање ванредног професора износи 4,69. Резултати студентских евалуација су приложени уз пријаву.

3. Објављен један рад из категорије M21, M22 или M23 од избора у претходно звање из научне области за коју се бира

Од избора у претходно звање објављен је један рад који се може сврстати у неку од ових категорија: 1. „Legal Status of Whistle-Blowers in the Republic of Serbia: from Fragmented Protection of Civil Servants to the Fullscale Protection Model“, коауторство са Ковачевић Љубинком и Радовић Вуком, *Transylvanian Review of Administrative Sciences*, бр. 53/2018, ISSN 1842-2845, COBISS.SR-ID 514957489, стр. 107–122 (Impact Factor: 0,456; Social Sciences Citation Index [Web of Science] и Thomson Scientific [ранији ISI], M23).

4. Објављен један рад из категорије M24 од избора у претходно звање из научне области за коју се бира. Додатно испуњен услов из категорије M21, M22 или M23 може, један за један, да замени услов из категорије M24 или M51

У категорији M24 је од избора у претходно звање из научне области за коју се бира објављено осам радова: 1. „Правно-политичко оправдање кривичног дела

коришћења платних картица без покрића“, коауторство са Радовић Мирјаном, *Анали Правног факултета у Београду*, год. LXII, бр. 2/2014, ISSN 0003–2565, COBISS.SR-ID 211816972, стр. 68–85. (M24); 2. „Прилагођавање српског кривичног законодавства међународним стандардима у погледу плаћеника у оружаним сукобима“, *Harmonius*, год. III, 2014, ISSN 2334–6566, COBISS.SR-ID 214600460, стр. 376–398. (листа часописа утврђених од стране Националног савета за високо образовање на предлог Универзитета у Београду – индексан у бази „Hein online“, изједначено са M24); 3. „Имунитет неодговорности посланика – уставноправни и кривичноправни поглед“, коауторство са Петров Владаном, *Српска политичка мисао*, год. XXII, бр. 2/2015, ISSN 0354–5989, стр. 275–294. (M24); 4. „Обљуба злоупотребом положаја наставника“, коауторство са Ђокић Иваном, *Теме*, год. XXXIX, бр. 3/2015, ISSN 0353–7919, стр. 887–902. (M24); 5. „Помагање у кривичном делу у обављању занимања и предузимању свакодневних послова“, *Анали Правног факултета у Београду*, год. LXIII, бр. 2/2015, ISSN 0003–2565, COBISS.SR-ID 220706316, стр. 45–59. (M24); 6. „Кривична одговорност узбуњивача“, *Harmonius*, год. V, бр. 1/2016, ISSN 2334–6566, COBISS.SR-ID 227548172, стр. 320–346. (M53, M63, истовремено листа часописа утврђених од стране Националног савета за високо образовање на предлог Универзитета у Београду – индексан у бази „Hein online“, изједначено са M24); 7. „Садржина помиловања и поједине недоумице у његовој примени“, коауторство са Бајовић Вањом, *Анали Правног факултета у Београду*, год. LXV, бр. 1/2017, ISSN 0003–2565, COBISS.SR-ID 233448204, стр. 59–81. (M24); 8. „An Order of Crime – The Criminal Law of the Independent State of Croatia (NDH) 1941-1945“, *Балканика: годишњак Балканолошког института*, год. XLVIII, 2017, ISSN 0350-7653, COBISS.SR-ID 256018956, стр. 289–342 (M44, истовремено и Emerging Sources Citation Index [Web of Science] и M24).

5. Објављених пет радова из категорије M51 у периоду од последњег избора из научне области за коју се бира. Додатно испуњен услов из категорије M24 може, један за један, да замени услов из категорије M51

У категорији M51 је од избора у претходно звање из научне области за коју се бира објављено пет радова: 1. „Стварна заблуда у ширем смислу и српско кривично законодавство – теоријски оквир“, *НБП – Журнал за криминалистику и право*, год. XVIII, бр. 2/2013, ISSN 0354–8872, COBISS.SR-ID 202729228, стр. 17–26. (M51); 2. „Појам лекарске грешке и кривична одговорност“, *Правни живот*, год. LXII, бр. 10/2013, ISSN 0350–0500, COBISS.SR-ID 516304060, стр. 639–654. (M33, истовремено M51); 3. „Одговорност правног лица за кривична дела са последицом смрти (*Corporate Manslaughter*) или тешке телесне повреде према српском праву“, *Право и привреда*, год. XLXI, бр. 4–6/2014, ISSN 0354–3501, COBISS.SR-ID 513362865, стр. 273–287. (M51); 4. „Време и каузалност битног саизвршилачког доприноса“, *НБП – Журнал за криминалистику и право*, год. XX, бр. 2/2015, ISSN 0354–8872, COBISS.SR-ID 218088972, стр. 127–143. (M51); 5. „Недозвољен прекид трудноће

(члан 120 Кривичног законика) и пристанак малолетног лица“, *Правни живот*, год. LXIV, бр. 9/2015, ISSN 0350–0500, COBISS.SR-ID 516948924, стр. 229–241. (M51).

6. Цитираност од 10 хетеро цитата

Многи објављени радови цитирани су од стране других аутора. Према подацима из Српског цитатног индекса без аутоцитата кандидат има 11 хетероцитата. Поред чланака, у приказу су наведени и неки хетероцитати из монографија и уџбеника.

1. „О ситуацијама посредног извршилаштва у српском кривичном праву“, *Анали Правног факултета у Београду*, бр. 1/2013. Цитирано у: Б. Ристивојевић, И. Милић, „Одговорност родитеља за прекршаје које учине њихови потомци“, *Анали Правног факултета у Београду*, бр. 1/2016; З. Стојановић, *Кривично право. Општи део*, 2018.

2. *Прекршајно право*, Правни факултет Универзитета у Београду – Досије, Београд 2015. Цитирано у: М. Буха, „Правне потешкоће у разграничавању кривичног дјела од прекршајног дјела“, *Crimen*, бр. 1/2017; И. Милић, „Да ли је кривично дело увек најтеже казнено дело“, *Зборник радова Правног факултета у Новом Саду*, бр. 3/2016; „Морални крсташки поход на спаваћу собу – прекршај проституције у новом ЗојРМ“, *Зборник радова Правног факултета у Новом Саду*, бр. 2/2016; Б. Ристивојевић, И. Милић, „Одговорност родитеља за прекршаје које учине њихови потомци“, *Анали Правног факултета у Београду*, бр. 1/2016; И. Милић, „Евиденција прекршајно кажњених лица“, *Зборник радова Правног факултета у Новом Саду*, бр. 1/2015; И. Милић, С. Самарџић, „Кратка расправа о прекршајним санкцијама са посебним освртом на њихов значај у области заштите животне средине“, *Зборник радова Правног факултета у Новом Саду*, бр. 3/2015.

3. „Важне новине у одређењу општег појма кривичног дела у предлогу Кривичног законика Србије“, у: *Казнено законодавство – прогресивна или регресивна решења. XVII семинар права*, Будва, 2005. Цитирано у: Н. Делић, „Дело малог значаја и стварно кајање у Кривичном законiku“, *Анали Правног факултета у Београду*, бр. 1/2014; М. Врховшек, „“, *Право, теорија и пракса*, бр.

4. „Материјално довршење кривичнога дела“, *Анали Правног факултета у Београду*, бр. 2/2008. Цитирано у: М. Ђорђевић, „Прање новца у српском кривичном праву“, *Crimen*, бр. 2/2016; З. Стојановић, *Кривично право. Општи део*, 2018.

5. *Кривична дела неправог нечињења*, Београд, 2013. Цитирано у: М. Шкулић, „Неурачунљивост и интоксикација учиниоца у кривичном праву САД – сличности и разлике са неурачунљивошћу и скривљеном неурачунљивошћу у српском кривичном праву, *НБП. Журнал за криминалистику и право*, бр. 2/2015; М. Шкулић, „Правна природа и кривичноправни (материјални и процесни) ефекат застарелости кривичног гоњења“, *Анали Правног факултета у Београду*, бр. 1/2017; З. Стојановић, *Кривично право. Општи део*, 2018.

6. „О појму нехата и његовим појавним облицима“, у: *Стање криминалитета у Србији и правна средства реаговања. Део 3*, Београд, 2009. Цитирано у: Н. Делић, „Судска психологија као наставна и научна дисциплина“, *Crimen*, бр. 1/2012.

7. „Примена теорије еквиваленције у кривичном праву – поједина питања“, *Анали Правног факултета у Београду*, бр. 2/2006. Цитирано у: Д. Јанковић, „Одмеравање и индивидуализација казне у кривичном законодавству и судској пракси РС“, *Анали Правног факултета у Београду*, бр. 2/2010.

8. „Стварна заблуда у ширем смислу и српско кривично законодавство – теоријски оквир“, *НБП – Журнал за криминалистику и право*, бр. 2/2013. Цитирано у: З. Стојановић, *Кривично право. Општи део*, 2018.

9. „Помагање у кривичном делу у обављању занимања и предузимању свакодневних послова“, *Анали Правног факултета у Београду*, бр. 2/2015. Цитирано у: И. Ђокић, „О облицима саучесништва у енглеском кривичном праву“, *Казнена реакција у Србији. VII део*, 2017.

10. „Значај одређености дела извршиоца за постојање подстрекавања и јавно позивање на вршење кривичног дела“, *Crimen*, бр. 3/2016. Цитирано у: И. Ђокић, „О облицима саучесништва у енглеском кривичном праву“, *Казнена реакција у Србији. VII део*, 2017.

7. Два рада са међународног научног скупа објављена у целини категорије М31 или М33

У целини су објављена два рада из ове категорије: 1. „Појам лекарске грешке и кривична одговорност“, *Правни живот*, год. LXII, бр. 10/2013, ISSN 0350-0500, COBISS.SR-ID 516304060, стр. 639-654. (М33, истовремено и М51); 2. „О унапређењу кривичноправне заштите слободе вероисповести у српском и црногорском праву“, *Религија, политика и право*, Институт за упоредно право – Митрополија црногорско-приморска *et al.*, Београд – Будва, 2015, ISBN 978-86-80186-05-4, COBISS.SR-ID 517061052, стр. 95-113. (М33).

8. Два рада са научног скупа националног значаја објављена у целини категорије М61 или М63

У целини је објављено пет радова са научног скупа националног значаја: 1. „Дечја порнографија и кривично право – међународни уговори и члан 185 Кривичног законика“, у: С. Ного (уред.), *Међународна кривична дела. XII тематски међународни научни скуп*, Тара, Удружење за међународно кривично право – Intermex, Београд, 2013, ISBN 978-86-83437-73-3, COBISS.SR-ID 512785073, стр. 513-528. (М61); 2. „Новчани износи као обележја кривичних дела“, у: *Оптужење и други кривичноправни инструменти државне реакције на криминалитете*, Intermex, Златибор – Београд, 2014, ISBN 978-86-6411-003-7, стр. 519-533. (М61); 3. „Прилагођавање српског кривичног законодавства међународним стандардима у погледу плаћеника у оружаним сукобима“, *Harmonius*, год. III, 2014, ISSN 2334-6566, COBISS.SR-ID 214600460, стр. 376-398. (М53, М63, истовремено листа

часописа утврђених од стране Националног савета за високо образовање на предлог Универзитета у Београду – индексан у бази „Hein online“, изједначено са М24); 4. „Кривична одговорност узбуњивача“, *Harmonius*, год. V, бр. 1/2016, ISSN 2334–6566, COBISS.SR-ID 227548172, стр. 320–346. (М53, М63, истовремено листа часописа утврђених од стране Националног савета за високо образовање на предлог Универзитета у Београду – индексан у бази „Hein online“, изједначено са М24); 5. „Повреда тајности узбуњивањем и њене последице“, *Врховни касациони суд. Билтен*, бр. 3/2017, стр. 293–318 (М61).

9. Одобрен и објављен универзитетски уџбеник за предмет из студијског програма факултета, односно универзитета или научна монографија (са ISBN бројем) из научне области за коју се бира, у периоду од избора у претходно звање

У периоду од избора у претходно звање објављен је један универзитетски уџбеник из студијског програма факултета, из научне области за коју се бира: *Прекршајно право*, Правни факултет Универзитета у Београду – Досије, Београд, 2015, ISBN 978-86-7630-554-4, COBISS.SR-ID 213494284, 218 стр.; *Прекршајно право*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2016, ISBN 978-86-7630-621-3, COBISS.SR-ID 221443340, поновљено (друго) издање, 218 стр.

У периоду од избора у претходно звање објављена је једна монографија, из научне области за коју се бира: *Узрочност и објективно урачунавање у кривичном праву*, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 2018, ISBN 978-86-7630-751-7, COBISS.SR-ID 259569420, 631 стр.

10. Резултати у развоју научнонаставног подмлатка

Кандидат је учествовао у више комисија за избор демонстратора, сарадника или наставника на Правном факултету Универзитета у Београду, и то: у комисији за избор једног асистента за ужу научну област кривично право – предмет кривично право (2013. године); у комисији за избор два демонстратора за ужу научну област кривично право – предмет кривично право (2016. године); у комисији за избор једног демонстратора за ужу научну област кривично право – предмет криминологија (2016. године); у комисији за избор два демонстратора за ужу научну област кривично право – предмет кривично право (2018. године); у комисији за избор једног доцента за ужу научну област кривично право – предмет кривично право (2018. године).

11. Менторство или чланство у две комисије за израду докторске дисертације

Др Игор Вуковић је од избора у звање ванредног професора учествовао у 6 комисија за израду докторске дисертације (на Правном факултету Универзитета у Београду и на Правном факултету Универзитета у Новом Саду). Детаљнији подаци о овим докторским дисертацијама наведени су у делу који се односи на педагошки рад кандидата.

12. Учесће у комисији за одбрану три завршна рада на академским специјалистичким, односно мастер студијама

Др Игор Вуковић је од избора у звање ванредног професора учествовао у 59 комисија за одбрану завршног рада на мастер студијама на Правном факултету Универзитета у Београду. Детаљнији подаци о овим докторским дисертацијама наведени су у делу који се односи на педагошки рад кандидата.

Б) Изборни услови за групацију друштвено-хуманистичких наука

Поред обавезних услова, Минимални услови Националног савета за високо образовање РС (чл. 4, ст. 4) и Правилник о минималним условима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду (чл. 5, ст. 2) прописују да кандидат за избор у звање наставника мора у претходном изборном периоду да испуни и најмање по једну одредницу из најмање два изборна услова (на плану стручно-професионалног доприноса, доприноса академској и широј заједници, односно сарадње са другим високошколским и научноистраживачким установама), који морају да буду наведени и образложени у реферату комисије о пријављеним кандидатима за избор у звање.

Др Игор Вуковић је члан редакције часописа *Crimen* (од броја 1/2014) и заменик уредника (од броја 1/2015). У претходном периоду је био члан више комисија за израду завршних радова академским мастер студијама и комисија за одбрану завршних радова на докторским студијама (стручно-професионални допринос).

Др Игор Вуковић је заменик председника Дисциплинске комисије Универзитета у Београду. Заменик је председника Савета Правног факултета Универзитета у Београду (од 2015. године) и заменик шефа Катедре за кривично право Правног факултета Универзитета у Београду. Учествовао је у изради дела Материјала за напредну обуку из области примене Закона о заштити узбуњивача за судије основних, виших и апелационих судова, Управног суда, прекршајних судова и за тужиоце (*Јачање капацитета за заштиту узбуњивача и њихову видљивост у Србији*), Пиштаљка, Београд, 2017 (допринос академској и широј заједници).

Др Игор Вуковић је учествовао у више домаћих научних пројеката: пројекат Правног факултета Универзитета у Београду „Развој правног система Србије и хармонизација са правом Европске уније (правни, економски, политички и социолошки аспект“ (до 2015. године); пројекат Правног факултета Универзитета у Београду „Идентитетски преображај Србије“ (од 2016. године); пројекат Министарства науке Републике Србије „Казнена реакција у Србији као кључни елемент правне државе“ (број пројекта 179051). Био је радно ангажован у комисијама за оцену подобности теме за израду докторске дисертације и комисијама за одбрану докторске дисертације на другим високошколским установама (Правном факултету Универзитета у Новом Саду) (сарадња са другим високошколским и научноистраживачким установама).

МИШЉЕЊЕ И ПРЕДЛОГ

Сходно Правилнику о минималним условима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду, Комисија је научне радове кандидата др Игора Вуковића вредновала на основу важеће категоризације часописа за избор у научноистраживачко звање из Правилника о поступку и начину вредновања и квантитативном исказивању научноистраживачких резултата истраживача. Сходно учињеној квантификацији индивидуалних научноистраживачких резултата, др Игор Вуковић је у периоду из избора у звање ванредног професора остварио укупно 95 бодова. Такође, кандидат у смислу члана 6 Правилника о минималним условима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду испуњава услов да буде ментор за вођење докторске дисертације.

Уз остале испуњене обавезне и изборне услове, нарочито истичемо чињеницу да кандидат др Игор Вуковић, сходно Закону о високом образовању, има већи број научних радова који утичу на развој научне мисли у ужој кривичноправној области, чиме се сврстава у ред водећих теоретичара кривичног права у нашој земљи. Имајући у виду све поменуте околности, Изборном већу Факултета

п р е д л а ж е м о

да у смислу чл. 17, ст. 2, тач. 1 Правилника о начину и поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Београду донесе одлуку којом се утврђује предлог за избор др Игора Вуковића у звање редовног професора за ужу научну област Кривично право – предмет Кривично право на Правном факултету Универзитета у Београду.

У Београду, 4. јуна 2018. године

Чланови Комисије:

др Зоран Стојановић, редовни професор
Правног факултета Универзитета у
Београду, у пензији

др Наташа Делић, редовни професор
Правног факултета Универзитета у
Београду

др Драгиша Дракић, редовни професор
Правног факултета у Новом Саду
